Zbierka súdnych rozhodnutí

UZNESENIE SÚDNEHO DVORA (šiesta komora)

z 8. septembra 2015 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Článok 99 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora — Smernica 2005/29/ES — Ochrana spotrebiteľa — Nekalé obchodné praktiky — Zníženie ceny — Označenie alebo zobrazenie referenčnej ceny“

Vo veci C-13/15,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko) z 9. septembra 2014 a doručený Súdnemu dvoru 16. januára 2015, ktorý súvisí s trestným konaním proti:

Cdiscount SA,

SÚDNY DVOR (šiesta komora),

v zložení: predseda šiestej komory S. Rodin, sudcovia A. Borg Barthet (spravodajca) a E. Levits,

generálny advokát: P. Mengozzi,

tajomník: A. Calot Escobar,

s prihliadnutím na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že sa rozhodne odôvodneným uznesením podľa článku 99 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora,

vydal toto

Uznesenie

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“) (Ú. v. EÚ L 149, s. 22).

2 Tento návrh bol predložený v rámci trestného konania začatého proti spoločnosti Cdiscount SA (ďalej len „Cdiscount“) z dôvodu neoznámenia referenčnej ceny pri predaji za zníženú cenu vykonávaného spoločnosťou Cdiscount na elektronickom predajnom mieste.

* Jazyk konania: francúzština.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenia 6, 8 a 17 smernice o nekalých obchodných praktikách stanovujú:

„(6) Táto smernica… aproximuje právne predpisy členských štátov o nekalých obchodných praktikách vrátane nekalej reklamy, ktoré priamo poškodzujú ekonomické záujmy spotrebiteľov, a tým nepriamo poškodzujú ekonomické záujmy oprávnených účastníkov hospodárskej súťaže. … Nevzťahuje sa ani nemá vplyv na vnútroštátne právne predpisy o nekalých obchodných praktikách, ktoré poškodzujú iba ekonomické záujmy účastníkov hospodárskej súťaže alebo ktoré sa týkajú obchodných transakcií medzi obchodníkmi; berúc plne do úvahy zásadu subsidiarity, členské štáty budú môcť, ak sa tak rozhodnú, naďalej regulovať tieto praktiky v súlade s právom Spoločenstva. …

…

(8) Táto smernica priamo ochraňuje ekonomické záujmy spotrebiteľov pred nekalými obchodnými praktikami podnikateľov voči spotrebiteľom. …

…

(17) Je žiaduce, aby tie obchodné praktiky, ktoré sú za každých okolností nekalé, boli identifikované, aby sa poskytla väčšia právna istota. Príloha I preto obsahuje úplný výpočet všetkých týchto praktík. Toto sú jediné obchodné praktiky, ktoré môžu byť považované za nekalé bez toho, aby boli jednotlivo posudzované podľa ustanovení článkov 5 až 9. Tento výpočet môže byť upravený len novelizáciou tejto smernice.“

4 Článok 1 tejto smernice stanovuje:

„Účelom tejto smernice je prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu a dosiahnuť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa aproximáciou zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov o nekalých obchodných praktikách poškodzujúcich ekonomické záujmy spotrebiteľov.“

5 Článok 2 uvedenej smernice stanovuje:

„Na účely tejto smernice:

…

d) ‚obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom‘ (ďalej tiež ‚obchodné praktiky‘) sú akékoľvek konanie, opomenutie, spôsob správania alebo vyjadrenie, obchodná komunikácia vrátane reklamy a marketingu obchodníka, priamo spojené s podporou, predajom alebo dodávkou produktu spotrebiteľom;

…“

6 Článok 3 ods. 1 tej istej smernice znie takto:

„Táto smernica sa uplatňuje na nekalé obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom tak, ako sú ustanovené v článku 5, pred, počas a po uskutočnení obchodnej transakcie vo vzťahu k produktu.“

7 Podľa článku 4 smernice o nekalých obchodných praktikách:

„Členské štáty neobmedzia slobodu poskytovať služby ani neobmedzia voľný pohyb tovarov z dôvodov, ktoré spadajú do oblasti, ktorú aproximuje táto smernica.“

8 Článok 5 tejto smernice, nazvaný „Zákaz nekalých obchodných taktík“, znie:

„1. Nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

2. Obchodná praktika je nekalá, ak:

a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,

a

b) podstatne narušuje alebo je spôsobilá podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

…

4. Za nekalé obchodné praktiky sa považujú najmä tie, ktoré:

a) sú klamlivé v zmysle článkov 6 a 7,

alebo

b) sú agresívne v zmysle článkov 8 a 9.

5. Príloha I obsahuje výpočet tých obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé. Ten istý jediný výpočet sa uplatňuje vo všetkých členských štátoch a môže byť upravený iba novelizáciou tejto smernice.“

9 Článok 6 smernice o nekalých obchodných praktikách stanovuje:

„Obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom, vrátane celkového prevedenia, uvádza do omylu alebo je spôsobilá uviesť do omylu priemerného spotrebiteľa, a to aj keď je táto informácia vecne správna vo vzťahu k jednému alebo viacerým nasledujúcim prvkom, pričom v obidvoch prípadoch zapríčiňuje alebo je spôsobilá zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil:

…

d) cena alebo spôsob výpočtu ceny, alebo existencia osobitnej cenovej výhody;

…“

Francúzske právo

10 Podľa článku L. 113-3 spotrebiteľského zákonníka, v znení účinnom v čase skutkových okolností vo veci samej (ďalej len „spotrebiteľský zákonník“), „každý predajca výrobku alebo poskytovateľ služieb musí označením, etiketou, zobrazením alebo iným vhodným spôsobom informovať spotrebiteľa o cenách, prípadných obmedzeniach zmluvnej zodpovednosti a osobitných podmienkach predaja, a to spôsobmi stanovenými výnosmi ministerstva hospodárstva“.

11 Článok R. 113-1 tohto zákonníka stanovuje:

„Predaj tovaru alebo poskytovanie služieb za ceny stanovené v rozpore s dekrétmi prijatými podľa článku 1 nariadenia č. 86-1243 z 1. decembra 1986 prebratého do článku L. 113-1, alebo s výnosmi s rovnakým predmetom prijatými podľa nariadenia č. 45-1483 z 30. júna 1945 a prechodne účinnými podľa článku 61 vyššie uvedeného uznesenia z 1. decembra 1986, nachádzajúceho sa v prílohe tohto zákonníka, sa potresce pokutou stanovenou pre porušenia piatej triedy.

Rovnaké sankcie sa uplatňujú v prípade porušenia výnosov stanovených v článku L. 113-3, ktorý stanovuje spôsoby informovania spotrebiteľa o cenách a osobitných podmienkach predaja, ako aj výnosov s rovnakým predmetom prijatých podľa nariadenia č. 45-1483 z 30. júna 1945.

V prípade recidívy sa uplatňujú pokuty stanovené za opakovanie porušení piatej triedy.“

12 Článok 1 bod 2 výnosu z 31. decembra 2008 o oznamovaní zníženia ceny spotrebiteľovi (JORF z 13. januára 2009, s. 689, ďalej len „výnos z 31. decembra 2008“), prijatého podľa článku L. 113-3 spotrebiteľského zákonníka, stanovuje, že ak sa reklama určená pre spotrebiteľa obsahujúca oznámenie o znížení ceny „robí na predajných miestach alebo na elektronických predajných miestach, z označenia alebo zo zobrazenia cien musí byť okrem oznámenia zníženej ceny zrejmá aj referenčná cena definovaná v článku 2“.

13 Článok 2 uvedeného výnosu stanovuje:

„1. Referenčná cena uvedená v tomto výnose nesmie presiahnuť najnižšiu cenu, ktorú oznamovateľ uplatňoval za jednu položku alebo podobné plnenie v tej istej maloobchodnej predajni alebo v mieste predaja na diaľku počas posledných tridsiatich dní pred začatím reklamy. Takto definovanú referenčnú cenu možno zachovať v prípade zníženia ceny oznámeného v nadväznosti na to v priebehu tej istej obchodnej transakcie do jedného mesiaca od prvého oznámenia o znížení ceny alebo počas tohto istého obdobia výpredaja alebo likvidácie.

Oznamovateľ musí byť spôsobilý preukázať na požiadanie vyšetrovateľov uvedených v článku L. 450-1 obchodného zákonníka účtami, výkazmi, objednávkami, pokladničnými lístkami alebo inými dokumentmi všetky ceny, ktoré skutočne uplatňoval počas tohto obdobia.

2. Oznamovateľ môže tiež ako referenčnú cenu používať cenu odporúčanú výrobcom alebo dovozcom výrobku alebo najvyššiu cenu vyplývajúcu z ustanovenia hospodárskej právnej úpravy.

V tomto prípade musí oznamovateľ takisto preukázať vyšetrovateľom uvedeným v článku L. 450-1 obchodného zákonníka reálnosť týchto referencií a skutočnosť, že tieto ceny bežne uplatňujú iní distribútori tohto istého výrobku.

3. V prípade, keď sa podobná položka ešte nepredávala v tej istej maloobchodnej predajni alebo na tom istom mieste predaja na diaľku a na túto položku sa neuplatňuje cena odporúčaná výrobcom alebo dovozcom, oznámenia o znížení cien uvedené v článku 1 môžu byť vypočítané podľa poslednej odporúčanej ceny, ktorá však nemôže pochádzať z obdobia staršieho viac než tri roky pred začatím reklamy.

V tomto prípade oznámenie o znížení ceny bude okrem referenčnej ceny uvádzať ‚odporúčanú cenu' spolu s rokom, na ktorý sa táto cena vzťahuje.

Na žiadosť zástupcov uvedených v článku L. 450-1 obchodného zákonníka musí oznamovateľ preukázať reálnosť tejto odporúčanej ceny a skutočnosť, že ju uplatňoval."

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

14 Ako vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, 16. októbra 2009 oddelenie riaditeľstva departmentu na ochranu osôb v Gironde vyhotovilo zápisnicu, v zmysle ktorej bolo zaznamenaných viacero porušení ustanovení výnosu z 31. decembra 2008.

15 Toto oddelenie totiž skonštatovalo, že Cdiscount, ktorá prevádzkuje elektronické predajné miesto, v ponukách na kúpu za zníženú cenu neuviedla referenčnú cenu pred znížením, ani cenu odporúčanú výrobcom pred znížením. Nezobrazenie alebo neoznačenie referenčnej ceny v oznámení o znížení ceny obchodníkmi predstavuje porušenie ustanovení tohto výnosu a článku L. 113-3 spotrebiteľského zákonníka, ktoré sa trestne stíha.

16 Proti spoločnosti Cdiscount bolo začaté konanie na Tribunal de police de Bordeaux (Policajný súd, Bordeaux), ktorý na prvom stupni zamietol jej argumentáciu o nesúlade výnosu z 31. decembra 2008 s ustanoveniami smernice o nekalých obchodných praktikách a obžalovanú uznal vinnou z činov, z ktorých bola obvinená.

17 Cdiscount podala proti tomuto rozsudku odvolanie na Cour d'appel de Bordeaux (Odvolací súd, Bordeaux), ktorý toto rozhodnutie potvrdil rozsudkom z 5. júla 2013 z dôvodu, že označenie alebo zobrazenie referenčnej ceny nie je samo osebe obchodnou praktikou, ale je spôsobom vykonávania obchodnej praktiky oznámenia o znížení ceny. Preto toto označenie alebo zobrazenie nepatrí do pôsobnosti uvedenej smernice.

18 Keďže odsúdenie obžalovanej spoločnosti Cdiscount bolo potvrdené v odvolacom konaní, Cdiscount podala kasačný opravný prostriedok.

19 Vnútroštátny súd jednak uvádza, že zákaz zakotvený v predmetných vnútroštátnych ustanoveniach sa uplatňuje za každých okolností, a jednak, že smernica o nekalých obchodných praktikách stanovila zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, a vo svojich článkoch 5 až 9 stanovuje, že s výnimkou týchto praktík možno obchodnú praktiku považovať za nekalú len na základe posúdenia konkrétneho prípadu.

20 S konštatovaním, že výsledok sporu vo veci samej závisí od výkladu smernice o nekalých obchodných praktikách, Cour de cassation (Kasačný súd) rozhodol prerušiť konanie a predložiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Bránia ustanovenia článkov 5 až 9 [smernice o nekalých obchodných praktikách] tomu, aby boli za každých okolností zakázané také zníženia cien, ktoré neboli vypočítané na základe referenčnej ceny stanovenej na základe právnych predpisov, bez ohľadu na ich možný vplyv na rozhodnutie priemerného spotrebiteľa?"

O prejudiciálnej otázke

21 Článok 99 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora stanovuje, že ak odpoveď na položenú prejudiciálnu otázku nevyvoláva žiadne dôvodné pochybnosti, Súdny dvor môže na návrh sudcu spravodajcu po vypočutí generálneho advokáta kedykoľvek rozhodnúť formou odôvodneného uznesenia.

22 V tejto veci je potrebné uplatniť uvedené ustanovenie.

23 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má smernica o nekalých obchodných praktikách vykladať v tom zmysle, že bráni takým vnútroštátnym ustanoveniam, ako sú ustanovenia dotknuté v konaní vo veci samej, ktoré stanovujú všeobecný zákaz oznámení o znížení ceny, ktoré neuvádzajú referenčnú cenu pri označení alebo zobrazení cien.

24 Na účely odpovede na túto otázku je hneď na začiatku potrebné určiť, či článok 1 bod 2 a článok 2 výnosu z 31. decembra 2008, ktoré sa uplatňujú na skutkový stav vo veci samej, sledujú ciele smerujúce k ochrane spotrebiteľov, takže by mohli patriť do pôsobnosti smernice o nekalých obchodných praktikách.

25 Podľa odôvodnenia 8 uvedenej smernice táto smernica „priamo ochraňuje ekonomické záujmy spotrebiteľov pred nekalými obchodnými praktikami podnikateľov voči spotrebiteľom“ a ako uvádza najmä jej článok 1 zabezpečuje „vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa aproximáciou zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov o nekalých obchodných praktikách poškodzujúcich ekonomické záujmy spotrebiteľov“ (uznesenie INNO, C-126/11, EU:C:2011:851, bod 27 a citovaná judikatúra).

26 Naproti tomu sú z pôsobnosti smernice o nekalých obchodných praktikách podľa jej odôvodnenia 6 vylúčené vnútroštátne právne predpisy o nekalých obchodných praktikách, ktoré poškodzujú „iba“ ekonomické záujmy účastníkov hospodárskej súťaže alebo ktoré sa týkajú obchodných transakcií medzi obchodníkmi (uznesenie INNO, C-126/11, EU:C:2011:851, bod 28 a citovaná judikatúra).

27 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že vnútroštátny súd sa konkrétne nevyjadril k cieľu výnosu z 31. decembra 2008.

28 Treba však pripomenúť, že Súdnemu dvoru neprináleží rozhodnúť v rámci návrhu na začatie prejudiciálneho konania o výklade vnútroštátneho práva, pričom táto úloha prislúcha výlučne vnútroštátnemu súdu. Súdnemu dvoru totiž v rámci rozdelenia právomocí medzi súdy Únie a vnútroštátne súdy prislúcha zohľadniť skutkový a právny rámec, do ktorého sú prejudiciálne otázky vsadené, tak ako ho definuje rozhodnutie vnútroštátneho súdu (uznesenia Koukou, C-519/08, EU:C:2009:269, bod 43 a citovaná judikatúra, ako aj WAMO, C-288/10, EU:C:2011:443, bod 27).

29 Prináleží teda vnútroštátnemu súdu, a nie Súdnemu dvoru, aby zistil, či vnútroštátne ustanovenia dotknuté vo veci samej, a to článok 1 bod 2 a článok 2 výnosu z 31. decembra 2008, skutočne sledujú ciele smerujúce k ochrane spotrebiteľov na účely overenia, či takéto ustanovenia môžu spadať do pôsobnosti smernice o nekalých obchodných praktikách (uznesenie Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, bod 28).

30 Za predpokladu, že by vnútroštátny súd dospel k takémuto záveru, treba ešte určiť, či oznámenia o znížení ceny, ktoré neuvádzajú referenčnú cenu pri označení alebo zobrazení cien a sú predmetom zákazu dotknutého vo veci samej, predstavujú obchodné praktiky v zmysle článku 2 písm. d) smernice o nekalých obchodných praktikách a podliehajú tak požiadavkám stanoveným touto smernicou (pozri v tomto zmysle uznesenie Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, bod 29).

31 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že článok 2 písm. d) smernice o nekalých obchodných praktikách veľmi širokou formuláciou definuje pojem „obchodná praktika“ ako „akékoľvek konanie, opomenutie, spôsob správania alebo vyjadrenie, obchodná komunikácia vrátane reklamy a marketingu obchodníka, priamo spojené s podporou, predajom alebo dodávkou produktu spotrebiteľom“ (uznesenie Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, bod 30 a citovaná judikatúra).

32 Také zníženia cien, o aké ide vo veci samej, ktorých cieľom je podnietiť spotrebiteľov ku kúpe výrobkov na elektronickom predajnom mieste, však patria jednoznačne do rámca obchodnej stratégie hospodárskeho subjektu a priamo súvisia s podporou odbytu a s predajom týchto výrobkov. Z toho vyplýva, že tieto zníženia predstavujú obchodné praktiky v zmysle článku 2 písm. d) smernice o nekalých obchodných praktikách a preto patria do jej vecnej pôsobnosti (pozri v tomto zmysle uznesenie Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, bod 31).

33 Na základe tohto zistenia treba overiť, či smernica o nekalých obchodných praktikách bráni takému zákazu oznámení o znížení ceny, ktoré neuvádzajú referenčnú cenu pri označení alebo zobrazení cien, ako je stanovený v článku 1 bode 2 a v článku 2 výnosu z 31. decembra 2008.

34 V tejto súvislosti treba najskôr pripomenúť, že keďže smernica o nekalých obchodných praktikách úplne harmonizuje pravidlá týkajúce sa nekalých obchodných praktík podnikateľov voči spotrebiteľom, členské štáty nemôžu prijať, ako to výslovne stanovuje článok 4 tejto smernice, prísnejšie opatrenia ako tie, ktoré stanovuje uvedená smernica, a to ani s cieľom dosiahnuť vyššiu úroveň ochrany spotrebiteľov (uznesenie Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, bod 33 a citovaná judikatúra).

35 Ďalej tiež treba uviesť, že článok 5 uvedenej smernice stanovuje kritériá umožňujúce určiť okolnosti, za akých sa má obchodná praktika považovať za nekalú, a teda zakázanú.

36 V súlade s odsekom 2 tohto článku obchodná praktika je nekalá, ak je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti alebo podstatne narušuje alebo je spôsobilá podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu.

37 Okrem toho článok 5 ods. 4 smernice o nekalých obchodných praktikách presne definuje dve kategórie nekalých obchodných praktík, a to „klamlivé praktiky“ a „agresívne praktiky“ podľa špecifických kritérií stanovených v uvedenom poradí v článkoch 6 a 7, ako aj 8 a 9 tejto smernice.

38 V prílohe I tá istá smernica napokon stanovuje taxatívny zoznam 31 obchodných praktík, ktoré sú podľa jej článku 5 ods. 5 považované za nekalé „za každých okolností“. Ako výslovne spresňuje odôvodnenie 17 uvedenej smernice, sú to jediné obchodné praktiky, ktoré môžu byť považované za nekalé bez toho, aby boli jednotlivo posudzované podľa ustanovení článkov 5 až 9 smernice o nekalých obchodných praktikách (uznesenie Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, bod 37 a citovaná judikatúra).

39 Pokiaľ ide o vnútroštátne ustanovenie, akým je ustanovenie vo veci samej, je nesporné, že praktiky pozostávajúce z toho, že sa spotrebiteľom oznámia zníženia cien, ktoré neuvádzajú referenčnú cenu pri označení alebo zobrazení cien, sa v prílohe I smernice o nekalých obchodných praktikách nenachádzajú. Nemožno ich preto zakázať za každých okolností, ale iba na základe osobitnej analýzy, ktorá umožňuje preukázať ich nekalý charakter (pozri v tomto zmysle uznesenie Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, bod 38).

40 Treba však konštatovať, že článok 1 bod 2 a článok 2 výnosu z 31. decembra 2008 všeobecným spôsobom zakazujú oznámenia o znížení cien, ktoré neuvádzajú referenčnú cenu pri označení alebo zobrazení cien, bez toho, aby bolo treba vzhľadom na vecný kontext každého jednotlivého prípadu určiť, či má dotknutá obchodná transakcia „nekalý“ charakter vzhľadom na kritériá uvedené v článkoch 5 až 9 smernice o nekalých obchodných praktikách (pozri v tomto zmysle uznesenie Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, bod 39 a citovanú judikatúru).

41 Za týchto podmienok treba na položenú otázku odpovedať tak, že smernica o nekalých obchodných praktikách sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takým vnútroštátnym ustanoveniam, ako sú ustanovenia vo veci samej, ktoré všeobecným spôsobom, bez vykonania konkrétneho posúdenia

umožňujúceho preukázať nekalý charakter, zakazujú oznámenia o znížení cien, ktoré neuvádzajú referenčnú cenu pri označení alebo zobrazení cien, pokiaľ tieto ustanovenia sledujú ciele smerujúce k ochrane spotrebiteľov. Je úlohou vnútroštátneho súdu overiť, či je to tak vo veci samej.

O trovách

42 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (šiesta komora) rozhodol takto:

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“), sa má vykladať v tom zmysle, bráni takým vnútroštátnym ustanoveniam, ako sú ustanovenia vo veci samej, ktoré všeobecným spôsobom, bez vykonania konkrétneho posúdenia umožňujúceho preukázať nekalý charakter, zakazujú oznámenia o znížení cien, ktoré neuvádzajú referenčnú cenu pri označení alebo zobrazení cien, pokiaľ tieto ustanovenia sledujú ciele smerujúce k ochrane spotrebiteľov. Je úlohou vnútroštátneho súdu overiť, či je to tak vo veci samej.

Podpisy